

ကိုရွှေတောသား

တောကမိုးရှင်

(ကျေးလက်ပျော်ဟာသရုံးချင်းဝတ္ထုသစ်)

illustrated by Ko Nyan

(၁)

တန်ဆောင်မုန်းလတစ်ညမှာ

တန်ဆောင်မုန်းလပြည့်ည...

ကောင်းကင်ပြင်မှာ တော့ ပြည့်ဝန်းသော လ,သည်
'ကြောင်ကတိုးရွာ'ကလေးအား အစွမ်းကုန်သာပေး၍ နေလေသည်။ လ
ဝန်း၏ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ တော့ ငွေကြယ်ပွင့်များက စိန်မှုန်ကလေးများ
ပက်ကြဲထားသည့်အလား လင်းလက်ဝင်းပြက်၍ နေချေ၏။ ကြယ်တာ
ရာနက္ခတ်တွေစုံညီသည့် ကာလပေမို့၊ ကာလသားအချို့သည်
ဆေးပေါင်းခသည့် မယ်ဇလီဖူးကို သုပ်စားကြရန်
မယ်ဇလီပင်ပေါ်တက်ပြီး ည (၁၂) နာရီတိတိရောက်မည့်အချိန်အား
စောင့်စားနေကြလေသည်။ ကြတ္တိကာနက္ခတ်ထွန်း၍ နတ်အပေါင်းတို့
မှ မယ်ဇလီပင်ထက်၌ နတ်သဘင်အစည်းအဝေး လုပ်ကြသည် ဆိုပါက
လား။ ဒါကြောင့် ဆေးပေါင်းခသည် ဆိုပဲ။

ရွာထိပ်ရှိ ရိပ်သာကလေးမှာ တော့...

ဖိုးရှုပ် ဦးဆောင်လျက် သာဂိ၊ ကာစတိုး၊ ကြက်တင်းရိုး၊ သာအေးနှင့်
ခွေးပုတို့ သည် ကျီးမနိုးပွဲကြီးကျင်းပရန် တိုင်ပင်နေကြလေ၏။

"ဒါပဲနော်...အစစအရာရာ ပီပီရီရီရှိကြပစေ"

"စိတ်ချပါ...ဖိုးရှုပ်ရယ်၊ ကဲ...လက်ထဲကခွက်ကလေးကို ကမ်းလိုက်ပါဦး၊ ခွက်မချကိုယ်တော်ကြီးရယ်..."

"ရှော့ကွာ...ရှော့...လူသောက်လဲသောက်ဦး"

သူတို့ ဆင်ယင်ကျင်းပသည့် ကျီးမနိုးပွဲကြီးအတွက် မီးတောက်အရက်က (၃) ပုလင်းတိတိ ပြောင်သွားပြီဖြစ်သည်။ ။ အမြည်းကတော့ တရုတ်ကြိုင်ငှက်၏ ကုန်စုံဆိုင်မှ ပဲကြီးလှော်ဖြစ်လေသည်။ ။

"ဒါကုန်ရင် ဖြတ်လိုက်ကြစို့ကွာ...တော်ကြာ မူးပြဲနေလို့ ဝီပြင်အောင် အကောင်အထည် မဖော်နိုင်ဘဲ နေလိမ့်မယ်၊ ပြီးရင် မျက်စိကျယ်သွားအောင် မယ်ဇလီဖူးသုပ်တဲ့ အိမ်တွေသွားပြီး အားပေးလိုက်ကြရအောင်ဟေ့..."

ဖိုးရှုပ်တို့ လူစုလည်း စကားဝိုင်းကို လက်စသတ်ကာ ရိပ်သာထဲမှ ထလိုက်ကြလေတော့သည်။ ။

မိုးစင်စင်လင်းခဲ့ပြီ။

တန်ဆောင်မုန်း၏ လပြည့်ကျော် (၁) ရက်နေ့ မနက်ခင်း။ ကြောင်ကတိုးရွာ၏ မနက်ခင်းကား ...

ပွက်လောညံ့မှုများ ဖြင့် ဝေဆာစည်ပင်နေတော့၏။

ကြည့်စမ်းပါဦးလော့...

ရှေ့နေကြီး ဦးနက်ကျော်၏ အိမ်ဂေဟာ။

သည် အိမ်ဂေဟာအတွင်းမှ ကျက်သရေမင်္ဂလာရှိလှစွာသော ဘုရား
သံ၊ တရားဓမ္မသံတွေအစား ဆဲဆိုရေရွတ်သံတို့ဖြင့် လည်းကောင်း၊ တို
င်းသံထွာသံတို့ဖြင့်လည်းကောင်း ကျယ်လောင်စွာ ပေါ်ထွက် လာလေ
သည်။ ။

"ဘယ်အမျိုးမသန့်တဲ့ အယုတ်တမာကောင်၊ သေချင်းဆိုးတွေလဲဟေ့
...ငါ့ရှေ့နေဆိုင်းဘုတ်ကို ဖြုတ်ခိုးသွားပြီး ဘယ်ကပေါက်တတ်ကရ ဆို
င်းဘုတ်ကို လာချိတ်တာလဲ၊ ငါ့ဘာသာ ငါ့ပိုက်ဆံနဲ့ ငါသောက်တဲ့ ဥစ္စာ၊
နင်တို့ အမေလင်ရဲ့ စည်းစိမ်ဥစ္စာနဲ့ သောက်တာ မဟုတ်ဘူး ၊ သေချင်း
ဆိုးတွေ၊ မြွေပွေးကိုက်တွေ၊ မသာကောင်တွေ၊ မိုးကြိုးပစ်ခံရမယ့်ကော
င်တွေ..."

ရှေ့နေကြီး ဦးနက်ကျော်ကား အရက်ကိုကြိုက်သောသူဖြစ်သည်။ ။
ဝါတွင်း၊ ဝါပဥပုတ်နေ့များကိုပင် အလွတ်မပေး။ နေ့နေ့ညည အချိန်မ
ရွေး စွတ်ကယ်၊ စွတ်ကယ်နှင့် သောက်တတ်သူဖြစ်သည်။ ။ နှုတ်ခမ်းဖျား
၌ အရက်ကလေးစိုနေပါမှ တရားခွင့်၌ လျှောက်လဲရသည် မှာ အာဝဇ္ဇန်း
ရွှင်သည် ဟု မှတ်ယူထားသူလည်း ဖြစ်သည်။ ။ သူသည် သူ၏ ခြံပေါက်ဝ
၌ ဦးနက်ကျော် (အထက်တန်းရှေ့နေကြီး) ဟူသည့် ဆိုင်းဘုတ်ကြီးကို
ချိတ်ဆွဲထား၏။

ယခု...ထိုဆိုင်းဘုတ်သည် ပျောက်ချင်းမလှပျောက်နေပေပြီ။ ထိုရှေ့
နေဆိုင်းဘုတ်အစား အောက်ပါဆိုင်းဘုတ်က အခန့်သားရောက်ရှိနေ
လေသည်။ ။

အမိန့်ရ အရက်ဖြူဆိုင်

အကြွေးလုံးဝမရောင်းပါ။ ပြင်ပမှ အမြည်းများ

ဆိုင်တွင်းသို့ယူဆောင်လာခွင့်မပြု။

လက်ဖက်သုပ်ရမည်၊ အမဲကြော်ရမည်၊

အာပြခြောက်ကြော်ရမည်။

ရှေ့နေကြီး ဦးနက်ကျော်သည် ညဝတ်လုံချည် ဖင်ပေါက်ကြီးကိုဝတ်လျက်၊ မျက်နှာသစ်ရန် ရေဖလားခွက်ကို ကိုင်ကာ အိမ်ရှေ့သို့ထွက်လာရင်းမှ အဆိုပါဆိုင်းဘုတ်ကိုကြည့်ရင်း ပက်ပက်စက်စက် ဆဲဆိုနေလေရာ ရှေ့အိမ်၊ နောက်အိမ်၊ ဘေးအိမ်များမှ ပါးစပ်ပိတ်လျက် တခါခါဖြစ်နေကြလေ၏။

"တောက်! ...လူကမမွေး၊ ဟိုဒင်းသမန်းရှုထားတဲ့ မျောက်က မွေးထားတဲ့ ဟာတွေ၊ သေသေချာချာသိလို့ ကတော့ အချုပ်ခန်းထဲ ဆွဲထည့်ပစ်မယ်ဟေ့..."

ဒေါသအရှိန် မပြေသေး။ အိပ်ရာမှ နိုးလျှင်နိုးချင်း ခုတင်ခေါင်းရင်း၌ ထောင်ထားသည့် ပုလင်းလက်ကျန်ကို မော့ထားခဲ့ရလေကား ဒေါသအရှိန်ကို အရက်အရှိန်က ပင့်ပေးသလိုရှိလေသည် ။ ထိုအချိန်တွင် ဇနီးဖြစ်သူ ဒေါ်နွဲ့ကြီးသည် ပတ်ဝန်းကျင်ကိုရှုကာ အိမ်ထဲမှ ထွက် လာလေ၏။

"တော်...ကိုနက်ကျော်၊ မရှက်ဘူးလား၊ ဆိုင်းဘုတ်ကိုဖြုတ်ပြီး အိမ်ထဲပြန်ဝင်လာခဲ့ပါတော်၊ တော်မရှက်ပေမယ့် ကျုပ်ရှက်တယ်ရှင်၊ သိရဲ့လား..."

"အောင်မာ...နင်က ရှက်ရအောင် ဆိုင်းဘုတ်က နင့်ကို အရှက်ခွဲနေလို့ လား၊ တကယ်အရှက်ကွဲတာက ငါ့ဟဲ့...ငါ...ငါ...ငါ...သေချင်းဆိုးတွေ...ငါ့ရဲ့ ရှေ့နေဆိုင်းဘုတ်ကိုလည်း သင်းတို့ ဘယ်မှာ များ သွားချိတ်ထားပါလိမ့်"

ပြောပြောဆိုဆို၊ ဆူဆူဆဲဆဲနှင့်ပင် အရက်ဆိုင်ဆိုင်းဘုတ်ကြီးကိုဖြုတ်ကာ အိမ်ထဲသို့ ဆွဲယူလာခဲ့လေရာ ခွေးဟောင်သံများ ဆူညံလာသည် နှင့်အမျှ ပတ်ဝန်းကျင်အိမ်များကလည်း အသံတိတ်ရယ်မောနေကြလေတော့သည်။ ။

၎င်း၏ ရှေ့နေဆိုင်ဘုတ်ကား...ထိုအချိန်ထိုကာလ၌ တရုတ်အလျောင်း၏ အရက်ဖြူဆိုင်အဝင်ဝယ် တင့်တင့်တယ်တယ်ကြီး စံမြန်းနေလေသည်။ ။

ရွာအရှေ့ပိုင်းရှိ ဓာတ်ဗိန္နောဆရာကြီး ဦးလူဝေးကိုလည်း ကြည့်လေဦးမလား။ ၎င်းသည် လည်း ကျီးမနိုးပွဲ၏ နှိပ်စက်မှုကို မရှုမလှခံစားရရင် အကြီးအကျယ် အမျက်ခြောင်းခြောင်း ထွက်နေလေသည်။ ။

"ငါ့အိမ်ဝက ဆိုင်ဘုတ်ကို သမသွားတဲ့ သေချင်းဆိုးတွေ...ဝမ်လျှောချေးပန်းပြီး သေပါစေဗျာ...ဒါမှ မဟုတ်...အကြီးအကျယ် ဓာတ်တွေချုပ်၊ ချေးတစ်လို့၊ ဒုလ္လာပါဒရက်ဆွဲ၊ လေတစ်ခြမ်းဖြတ်၊ ကာလနာတိုက်ပါစေ၊ အစားအစာလည်း မဝင်၊ ရေသောက်လို့ မရ၊ ရေငတ်ဝမ်းကျပြီး မာလကီးပါစေ၊ ဖင်စအိုမှာ မက်ကလောင်တွေ ဖြတ်ဆွဲအောင်ပေါက်ပြီး သွားချေးယိုးဒယားကပါစေ၊ တေဇောဓာတ်ပေါက်ကွဲလို့ ပါစကဓာတ်ချုပ်ငြိမ်ပါစေ"

ဤအသံကား ဓာတ်ဗိန္နောဆရာကြီး ဦးလူဝေး၏ အသံတည်း။

ဤရွေ့ဤမျှ ပေါက်ကွဲနေရခြင်း၌ အကြောင်းရင်းခံရှိ၏။ ၎င်း၏ ခြံ၌ တင့်တယ်စွာ စံမြန်းလျက်ရှိသော...

မြန်မာသမားတော်ကြီး ဦးလူဝေး

ဓာတ်ဗိန္နော၊ ပယောဂ၊ အထူးကုသသည်။ ။

ဟူသော ဆိုင်းဘုတ်သည် မူလစပွယ်လျက်ရှိသောနေရာမှ ဘယ်သို့ ယွန်းသွားလေပြီမသိ။ ထိုဆိုင်းဘုတ်နေရာ၌ အောက်ပါဆိုင်းဘုတ်က အစားထိုးဝင်ရောက်နေရာယူထားလေ၏။

ကြောင်ကတိုး ဆရာကြည်

မသာအခေါင်းစပ်လုပ်ငန်း

(အခေါင်းအမျိုးမျိုး သက်သာစွာရမည်။)

ရောဂါဝေဒနာရှင် လူမမာအပေါင်းအား သေတွင်းထဲမှ ဆွဲထုတ်ပေး လျက်ရှိသော ဆရာကြီး ဦးလူဝေးအဖို့ ကျက်သရေ မင်္ဂလာ ကင်းမဲ့လှစွာ သော အဆိုပါ ဆိုင်းဘုတ်က အခန့်သား နေရာယူထားလေရာ အဘယ်မှာ လျှင် ဒေါသထွက်ဘဲနေနိုင်မှာ တဲ့ နည်း၊ ဆရာကြီးသည် ကွမ်းယာကလေးတမြို့မှ တစ်ပါး ဆေးလိပ်လည်း မဖွာ၊ ရှေ့နေကြီး ဦး နက်ကျော်လို ယမကာလည်း မဖက်၊ အရှက်လည်း ကြီးသူမို့ အိမ်ရှေ့ထွက်ကာ အော်ကြီးဟစ်ကျယ် မဆဲမ ဆိုသော်ငြား၊ အံ့ခဲလာသောဒေါသတို့ကို မချုပ်တည်းနိုင်သဖြင့် တိုးတိုးတိတ်တိတ်ပင် ကျီးမနိုးပွဲကျင်းပသူတို့အား မေတ္တာသုတ်တစ်စောင်လုံးကို ပုဒ်ထီးပုဒ်မမကျန် တိုးတိုးတိတ်တိတ် ပို့နေလေတော့၏။ ပြီးတော့ ဘယ်သူဘယ်ဝါတွေမှ မမြင်မတွေ့ရခင် အဆိုပါ အခေါင်းရောင်းသည့် ဆိုင်းဘုတ်ကိုဖြုတ်ကာ ရေမြောင်းထဲသို့ ထိုးနှစ် လိုက်လေ၏။

"မဖြစ်သေးပါဘူး၊ ဒါဟာ...ငါ့အပေါ်ကို ပါပဂြိုဟ်တွေ စီးနေတဲ့ သဘောပဲ၊ မျက်ခုံးတွေကလည်း ခပ်လှုပ်လှုပ်၊ သည် တော့...ပါပကာရီစပါပကံ၊ ကလျာဏီစ ကလျာဏီဆိုသလို ဘုန်းကြီးငါးပါးပင့်ပြီး ပရိတ်တွေရွတ်၊ ကမ္မဝါစာတွေဖတ်မှ စိတ်သန့်သွားမယ်ထင်တာပဲ"

သည် လို စိတ်အကြံပေါ်ပြီးသကာလ ကန်တော့ပွဲထိုးရန်ငွေကို

ခါးကြားထဲလိမ်လျက် ဘုန်းကြီးပင့်ရန် ကြောင်ကတိုးရွာ၊
အရှေ့ကျောင်းသို့ ထိကို ချိုင်းကြားညှပ်ကာ လိမ်ဖယ်လိမ်ဖယ်ဖြင့် ထွက်
လာခဲ့လေတော့သည်။ ။

ထိုအချိန်ဝယ် အနောက်ပိုင်းရှိ ဖဲဒိုင်ခံသော ဒေါ်လီမှာ လည်း သူမ၏
အိမ်ပေါက်ဝ၌ နေရာယူလာသော ဆိုင်းဘုတ်အတွက် ထဘီစွန်တောင်
ဆွဲကာ ဆွေ့ဆွေ့ချန်နေလေ၏။

သူမ၏ အသက်ကား အလွန်ဆုံးရှုံးမှု လေးဆယ်ကျော်လိမ့်မည်မဟု
တ်။ အသားဖြူဖြူ၊ တင်၊ ရင် စွင့်ကားသော လုံးကြီးပေါက်လှ ဖြစ်လေသ
ည် ။ တစ်ချိန်တစ်ခါက ဆန်စက်သူဌေးတစ်ဦး၏ ဘယ်နှယောက်မြော
က်မှန်းမသိသော အငယ်အနှောင်း ဖြစ်ဖူး၏။ ထိုသူဌေးထံမှ ငွေကြေးဥ
စ္စာ အတန်အသင့်ရအောင် ချူနိုင်ခဲ့၏။ တစ်နေ့ မယားကြီးဖြစ်သူ ရွာသို့
လိုက် လာပြီး အော်ကြီးဟစ်ကျယ်နှင့် ဆဲဆိုရန်တွေ့ကြပြီး၊ ထဘီမနိုင်၊
ပဝါမနိုင်၊ ဆံပင်ဆွဲ၊ ကုတ်ဖဲ့၊ နပန်းသတ်ကြရာမှ သူမနှင့် မယားကြော
က်သူဌေးလည်း ခွာပြဲသွားကြလေရာ၊ သူမမှာ အငယ်အနှောင်းရာထူးမှ
ကင်းပြတ်သွားပြီး အပျိုကြီးဂိုက်ဖမ်းကာ ငွေရွှင်သော ကာလသားအချို့
နှင့် လုံးလားထွေးလားဖြစ်နေလေတော့၏။

မျက်နှာကို အစွမ်းကုန်ခြယ်သ၏။

ကြော့ကြော့မော့မော့ကလေးနေ၏။ ကြိတ်ပိုင်းထောင်ကာ ငွေရွှင်
သော ကာလသားကြီးငယ်မဟူနှင့် ခူးတင်ပေါင်တင် ဟီလာတိုက်ရင်း
ငွေချူတတ်သော ပိုင်းလုံးမကြီးဖြစ်လာ၏။ ငွေရွှင်သော ကာလသား လူ
ပျိုပေါက်များမှာ သူမထံ၌ အချစ်သင်တန်းကို လာရောက်တတ်ကြလေ
၏။ သူမကလည်း ၎င်းလူပျိုပေါက်ကလေးများ ထံမှ ရနိုင်သမျှချူလျက်၊
အချစ်သင်တန်းကို လွတ်လွတ်ကျွတ်ကျွတ် အောင်မြင်ရုံမျှမက ဂုဏ်ထူး

အမှတ် ရလောက်အောင် နည်းပညာအဖုံဖုံဖြင့် လက်တွေ့ကျကျ ပို့ချခဲ့
လေရာ သူမ၏ အိမ်ဂေဟာ၌ ဖဲရိုက်လိုသူတို့ သည် လည်းကောင်း။ ငွေစ
ကြေးစများ ပိုပိုလျှံလျှံဆောင်ယူလျက် စခန်းသွားကြကုန်၏။ ယောက်ျား
သားတို့ ဆိုသည် မှာ တရုန်းရုန်း။ ဒေါ်လီမည်သော သူမကလည်း
တပြုံးပြုံး။

သည် လိုအနေအထားရှိသူ၏ အိမ်ပေါက်ဝမှာ မှ ဈေးအိမ်သာရှိ တစ်
ခုသောဆိုင်းဘုတ်က အခန့်သားနေရာယူထားလေရာ ပိုင်းလုံးမကြီး၊
ဒေါ်လီအဖို့ အဘယ်မှာ လျှင် ဆွေ့ဆွေ့မခုန်ဘဲ နေနိုင်မှာ တဲ့ နည်း။

ထိုဆိုင်းဘုတ်ကား...

"ယောက်ျားများ သွားရန်

ကိစ္စပြီးလျှင် ရေဆေးခဲ့ပါ" ဟူသတည်း။

ထိုသို့ ဒေါ်လီတစ်ယောက် ဆွေ့ဆွေ့ခုန်နေချိန်ဝယ်၊ ရွာအလယ်ပိုင်း
ရှိ ဒေါ်ဆုံမှာ လည်း ၎င်းအိမ်ရှေ့၌ မီးသွေးခဲ့ဖြင့် ရေးထားသော ဆိုင်းဘု
တ်စာတမ်းကြောင့် ကျီးမနီးပွဲအဖွဲ့အား ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ်ကြီးကို ဆဲဆိုနေ
တော့၏။ ၎င်း၏ လှတပတ သမီးအပျိုမ (၃) ယောက် ရှိ၏။ သုံးယောက်
စလုံးက တစ်နှစ်ကြီး တစ်နှစ်ငယ်တွေ။ သည် အပျိုမ (၃) ယောက်မှာ
လည်း အိမ်ရှေ့ရှိဆိုင်းဘုတ်ကြောင့် အိမ်ထဲမှ အပြင်သို့ မထွက်ဝံ့တော့
ဘဲ မိခင်ဒေါ်ဆုံကိုသာ ဆိုင်းဘုတ်မြန်မြန်ဖြုတ်ပစ်ရန် တိုက်တွန်းရ
တော့၏။

ဒေါ်ဆုံ၏ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းကား လဲအရောင်းအဝယ်လုပ်ငန်း။

လဲဆိုသည် မှာ လဲမှို့ ဖြစ်၏။ လဲမှို့ကို လာရောင်းလျှင် ဝယ်၏။
လာဝယ်လျှင် ရောင်း၏။ လာဝယ်သူအနေဖြင့် ခေါင်းအုံးလိုချင်သလား၊
ဖက်လုံးလိုချင်သလား၊ မွေ့ရာလိုချင်သလား၊ အလိုရှိသမျှကို သမီးအပျို
မများက ချုပ်ပေး၏။ သည် တော့လည်း လဲလုပ်ငန်းက စားဝတ်နေရေး
အတွက် အထူးကိုအဆင်ပြေနေသည် ဟု ဆိုရမည်။ သည့်အတွက် သူမ
တို့ ရှက်သွေးကြွရေလောက်အောင် အဆိုပါ ဆိုင်းဘုတ်က ဘာတွေများ
ရေးသားထားပါလိမ့်။

"ဒီမှာ မိတ်ဆွေတို့ ...

မိတ်ဆွေတို့ မင်္ဂလာဆောင်ဖို့ မိန်းမယူတော့မယ်ဆိုရင်

ဒီမှာ 'လဲ'ရှိတယ်ဆိုတာ သတိရပါ။

အထူးအော်ဒါလက်ခံသည် " ဆိုပါကလား။

လဲမှို့ကြော်ငြာကို အထူးကွန့်ပေး လိုက်လေတော့ သမီးရှင် ဒေါ်ဆုံ
ခများ ကျီးမနီးပွဲအဖွဲ့သားများအား ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ်ကြီးကို ဆဲဆိုပေမပေါ့။

ဖိုးရှုပ်တို့ အုပ်စုကား...မွေ့ရမည်ဆိုလျှင် ဘယ်သူဘယ်ဝါကိုမှ ရွေး
တတ်ကြသည် မဟုတ်။ ဘုရားဒကာကြီးကျော်စိန်၏ ခြံဝ၌ ...

"ဝက်သိုးအငှားလိုက်သည် "

ဆိုသောဆိုင်းဘုတ်ရောက်နေ၏။

ကျောင်းဆရာမအပျိုကြီး ဒေါ်ရင်လှ၏ ခြံဝ၌ ...

"ချက်နို့ဆီ လက်လီလက်ကားရမည်"

ဟူသည့် ဆိုင်းဘုတ်ရောက်နေ၏။

ဖိုးရှပ်တို့ လူစုကား ရှပ်ရမည့်နေရာတွင် ဘာကိုမျှအလွတ်မပေး။ ရွာ
ဦးကျောင်းဆရာတော်ဆိုလျှင် ကြိမ်လုံးကို တဆဆလုပ်ရင်း...

"လက်သည် ကို တွေ့များ တွေ့လို့ ကတော့ကွာ..အရေခွံစုတ်အောင်
ကို ကြိမ်လုံးနဲ့ နှိပ်စစ်ရမယ်"

ဟူ၍ ရေရွတ်နေလေသည် ။ ဆရာတော်ခများ ဒေါသမဖြစ်ဘဲနေပါမ
ည်တဲ့ လား။ ကျောင်းဝရှိ မုခ်ဦး၌ တင့်တယ်စွာ စပွယ်နေသည့်ဆိုင်းဘု
တ်က ဆရာတော့်စိတ်ကို ကျလိကျလိဖြစ်စေ၏။

"ခေတ်မီဆံသ

လူကြီး ၂၀၀

ကလေး ၁၀၀

ကတုံး ၁၀၀" ဆိုပါကလား။

ကျီးမနိုးပွဲအဖွဲ့သားတို့ ၏ လက်စွမ်းကား ဒါတင်ပဲလားဆိုတော့ မ
ဟုတ်။ ဘုန်းကြီးကျောင်းပရဂုဏ်၌ သီးခြား သီတင်းသုံးနေသော သီလ
ရှင်တို့ ၏ ဇရပ်ကလေး တစ်ဆောင်ရှိ၏။ ထိုဇရပ်တွင် လည်း မယ်သီလ
တို့ ဒေါပွစရာဆိုင်းဘုတ်တစ်ခု ရောက်နေ၏။ ဘာတဲ့ တုံး...။

"လက်မှတ်ရ ဝမ်းဆွဲဆရာမ ဒေါ်လှစိန်"

ဟူသောဆိုင်းဘုတ်၊ ၎င်းဆိုင်းဘုတ်၏ နံဘေးရှိ သစ်သားခါပန်း၌
လည်း မီးသွေးခဲဖြင့် လက်ဆော့ထားသည် လည်း ရှိပါသေး။

"ဆံပင်ဖြောင့်သည် ၊ ဆံပင်ကောက်သည် "တဲ့ ။

ရွာအပြင်လယ်စပ်၌ ဆိတ်များကို မွေးမြူသော ‘အဗ္ဗတူလတစ်’ဆို
သော မာမူကြီးဆိုလျှင် ၎င်းအိမ်ရှေ့သစ်ပင်၌ ချိတ်ဆွဲထားသော ဆိုင်းဘု

တံကြောင့် ၎င်းတို့ ဘာသာစကားဖြင့် ဆဲရေးတိုင်းထွာလျက်ရှိ၏။ ဆိုင်း
ဘုတ်မှာ အမြင့်တွင် ချိတ်ဆွဲထားလေသည် မို့ ဝါးလုံးရှည်တစ်ချောင်းဖြ
င့် ထိုးချနေ၏။ ဆိုင်းဘုတ်ကား

"ဝက်ဆီဖတ် ကောင်းကောင်း ရပြီ"ဟူသတတ်။

ဈေးအိမ်သာမှာ လည်း လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့်မရ။ ဒေါ်ဘုမတို့ ထမ
င်းဆိုင်မှ ဆိုင်းဘုတ်သည် ဈေးအိမ်သာတွင် ထင်းထင်းကြီးဖြစ်နေ၏။

"တစ်ခါပြင် ၃၀၀ ကျပ်

အဝစား ၅၀၀ ကျပ်" ဟူသတည်း။

ရွာမြောက်ပိုင်းမှ ဦးပွကြီးဆိုသည့် အဘိုးကြီးကား ဂမုန်းပင်ရူး ရူး
နေသူ ဖြစ်၏။ ၎င်း၏ ခြံဝင်းထဲ၌ နေရာယူထားသည့်ကား ဂမုန်းပန်းအိုး
များ သာတည်း။ မယ်တော်ကြီးဂမုန်း၊ မီးကွင်းဂမုန်း၊ သစ်ခွပင်ဂမုန်း၊ န
တ်ဆေးဂမုန်း၊ ဂမုန်းနီ၊ ဂမုန်းနက်၊ ဂမုန်းကတိုး၊ ဂမုန်းခတက်၊ ဂမုန်း
ခွေးလာ၊ ဂမုန်းကြက်လာ၊ ဂမုန်းဝက်လာ၊ ဂမုန်းနွားလာ၊ ဂမုန်းပြသဒ်၊
ဂမုန်းပြောက်ကြီး၊ ဂမုန်ပြောက်ငယ်၊ ဂမုန်းရှင်ငယ်လှ၊ ဂမုန်းရစ်၊ ဂမုန်း
လိပ်မတွား၊ ဂမုန်းလိပ်မှေး၊ ဂမုန်းဆိတ်နာ၊ ဂမုန်းလသာ၊ ဂမုန်းသံဃာစ
င်၊ ဂမုန်းကြောင်သိုး၊ ဂမုန်းကိုယ်ရံကြီး၊ ဂမုန်းရံမိ၊ ဂမုန်းရန်လွတ်၊
ဂမုန်းခတ္တာဖြူ၊ ဂမုန်းခတ္တာရွှေ၊ ဂမုန်းခတ္တာနက်၊ ဂမုန်းကျေးမြီး၊ ဂမုန်း
လာတ်၊ ဂမုန်းလဝန်း၊ ဂမုန်းလက်ဆက်၊ ဂမုန်းကြက်ညွတ်၊ ဂမုန်းဆိတ်
နား(ဝါ) ဂမုန်းဆိတ်နို့ဖြူ၊ ရှင်သီဝလိဂမုန်း၊ နေမင်းဂမုန်း၊ ဂမုန်းကြက်
သွန်၊ ကြိုးဂမုန်း၊ ဧည့်လာဂမုန်း၊ ခိုလာဂမုန်း၊ ဂမုန်းဖြူ၊ ဂမုန်းဒဏ်ပြန်၊
ဂမုန်းကဒင်း၊ ဒေါင်းဂမုန်း၊ ဂမုန်းမျောက်၊ ဂမုန်းညွတ်၊ ဂမုန်းခါး၊ ဂမုန်း
ဘီလူး၊ ရှင်သူငယ်ဂမုန်း၊ နတ်ဂမုန်း၊ ဂမုန်းပဒေသာ၊ ဂမုန်းကတိုး၊
ဂမုန်းနေရောင်၊ ဂမုန်းငှက်ပျော၊ ဂမုန်းဖာလာ၊ ဂမုန်းဆူး၊ ငွေလာဂမုန်း၊

ကွင်းထိုးဂမုန်း၊ ဟင်္သာဂမုန်း၊ သူတော်ဂမုန်း၊ သံလျက်ဂမုန်း၊ ရာဇာကြီး
ဂမုန်း၊ ရှင်မထီးဂမုန်း၊ သစ္စာတိုင်ဂမုန်း၊ သံသေဂမုန်း၊ သစ်ပျံဂမုန်း၊ မ
ဟာမြိုင်ဂမုန်း၊ ပတ္တမြားဂမုန်း၊ ဖားဂမုန်း၊ ငှက်ကြီးတောင်ဂမုန်း၊ ကွမ်း
စားဂမုန်း၊ ဒေဝီဂမုန်း၊ စီးပွားရေးဂမုန်း၊ ဧည့်လန်ဂမုန်း၊ နှင်းပန်းဂမုန်း၊
ပင့်ကူဂမုန်း၊ ရွှေလာဂမုန်း၊ လိပ်ပြာဂမုန်း၊ ဘိုးတော်ဖြူဂမုန်း
အစရှိသဖြင့် စိုက်ပျိုးထား၏။

ဦးပွကြီးသည် မိဘဆိုးသမီးကလေး မေခင်ကို ချစ်သလို၊ ဂမုန်းပင်
တွေကို ချစ်၏။ မေခင်နှင့်အသက်အရွယ်တူဖြစ်သော အိမ်ဖော်မလေး
မေနှင်းအား မြတ်နိုးသလို၊ ဂမုန်းပင်တွေကိုမြတ်နိုး၏။ သူသည် သဒ္ဓါလွ
န်မိရာမ သားအဖအရွယ်ကိုပင် မငဲ့နိုင်တော့ဘဲ မေနှင်းအား လက်ထပ်
ပေါင်းသင်လေတော့၏။ သည့်အတွက် လူပျိုလူရွယ်တွေက ကြီးမှ ဝက်
သက်ပေါက်သည့် အဘိုးကြီးဟု ယူဆကာ နှာခေါင်းရှုံးကြလေ၏။ ၎င်း
မိန်းမငယ်ငယ်လေးယူစဉ်က လာချောင်းသောအုပ်စုသည် ဖိုးရှုပ်တိုအုပ်
စုပဲ ဖြစ်လေသည် ။

သည့်အတွက် ဦးပွကြီးသည် ဖိုးရှုပ်ကို အခဲမကျေ။

ဖိုးရှုပ်ကလည်း ဖိုးရှုပ်၊ သမီးအရွယ်မိန်းမကိုယူထားသော ဦးပွကြီး
အား အမြဲလိုပင် ပညာပေးဖို့ စိတ်ကူးလျက်ရှိ၏။ အဘိုးကြီးအထိနာစေ
ဖို့ ၎င်းသမီး မေခင်ကို ရစ်သီရစ်သီလုပ်၏။ သည် တော့ ဦးပွကြီးခမျာ ဂ
မုန်းပင်တွေကိုလည်းကောင်း၊ သမီး မေခင်ကိုလည်းကောင်း
အရိပ်တကြည့်ကြည့်ဖြင့် အလွတ်မပေးတမ်း စောင့်ကြည့်နေရလေ
တော့သည် ။

ယမန်နေ့ညက မယ်ဇေလီဖူးသုပ်လာပို့သော ကိုကျင်ခဲက "မနက်မိုးမ
လင်းခင် ဖိုးရှုပ်တို့ ရွာလုံးပတ်မွေလိမ့်မည်၊ သတိဝီရိယနှင့်အိပ်"ဟူ၍ သ

တိပေးသွားခဲ့လေသည် မို့ တန်ဆောင်မုန်းလပြည့်နေ့ တစ်ညလုံး အကြမ်းရည်ဖန်ခါးခါးတစ်အိုးနှင့် ပုဏ္ဏားကွယ်တစ်နေရာမှ လူသားလူလာမှန်သမျှကို မလွတ်တမ်းအကဲခတ်နေလေတော့သည်။

သည့်အတွက် အသက် (၇၀) နားချင်ပြီဖြစ်သည့် ဦးပွကြီးခမျာ ၎င်း၏ ရင်နှစ်သည်းချာ ဂမုန်းပင်တို့ အား ဖိုးရှုပ်တို့ ရန်အန္တရာယ်မှ ကာကွယ်ရန်အလိုငှာ လေးခွတစ်ချောင်းနှင့် လောက်စာလုံးများကို ဆောင်လျက် စောင့်နေပါချေ၏။

ကောင်းကင်မှာ တော့ ငွေလမင်းကြီးသည် ကြယ်မှုန်ပွင့်များ ခြံရံလျက် လထီးဆောင်းနေပေပြီ၊ မကြာခင်ကာလအတွင်း ငွေသော်တာ၏ ရောင်ခြည်တို့ ကွယ်ပျောက်လျက် တန်ဆောင်မုန်း လပြည့်ကျော်တစ်ရက်နေ့သို့ ပီပြင်စွာရောက်ရှိလာပေဦးတော့မည်။ တစ်နှစ်တွင် (၃၆၅) ရက်ရှိသည့်အနက် ဤတန်ဆောင်မုန်းလပြည့်ကျော်တစ်ရက်နေ့ကား အရေးကြီးလှပါဘိ။

ထိုရက်သည် မယ်ဇလီဖူးတို့ အား ဆေးပေါင်းခစေခဲ့၏။

ကြတ္တိကာတည်းဟူသော သူခိုးနက္ခတ်သည် စန်းနှင့်ယှဉ်ကာ ထွန်းပ၏။

သည် တော့ ကိုရွှေစောရတို့ အဖို့ သူခိုးနက္ခတ်သာ ပိုင်ဆိုင်လိုကမူ "ဟေလာ...ယောက်ျား၊ ခိုးမလား...လေ့လေ့"ရယ်သာတည်း။

အချိန်နာရီတွေကား...တရွေ့ရွေ့။

သို့စဉ်ကြိုက် ခေါင်းရင်းဘက်ရှိ ဘွားဒေါ်ဝင်းခြံမှ စစ်တစ်ကောင်းကြက်ဖကြီးသည် 'ငါအသက်ရှိပါသေးကလား'ဟူသည့် သဘောဖြင့် 'အောက်အိအီးအွတ်'လိုက်ပါချေ၏။ သည် ကြက်ဖကြီးတွန်

လျှင်ဖြင့် မကြာခင် အရုဏ်မိုးသောက် အလင်းရောက်တော့မည်ဆိုသည်ကို ဦးပွကြီး နားလည်လိုက်ပါပြီ။

အသက်အရွယ်က စကားပြောလာ၍ ခါးက နည်းနည်းကိုင်းလာသလို မျက်စိအမြင်တွေကလည်း ဝေသီမှိုခြင်းမှုန်ချင်လာသည်။ တစ်ညလုံး တစ်ခါမှ မမှေးရသေးသည် မို့ အခါးရည်တန်ခိုးဖြင့် အိပ်ဖန်စောင့်လုပ်လာခဲ့လေရာ မျက်လုံးတို့ သည် အလိုလိုပင် ကျိန်းစပ်လာချင်ချင်။ အိပ်ခန်းထဲမှာ တော့ တစ်တစ်ရစ်ရစ်နှင့် လုံးလုံးကျစ်ကျစ်ကလေး မေနှင်းကား တခေါ်ခေါ်ဟောက်နေရှာ၏။ သည် အချိန် မေနှင်းနံဘေးသို့ သာသာကလေးဝင်ကွေးလျက် ခွေးလေးယားမြစ်လက်တစ်ဆစ်အား ပျားရည်နှင့်စိမ်ထားသည် ကို ပါးချောင်ထဲငုံကာ အစွမ်းပြလိုက်ရလျှင် ကောင်းလေမလားဟူ၍ ပင် တောင်တောင်အီအီ အတွေးဝင်နေမိသေးသည်။

"ဟယ်...မဖြစ်သေးပါဘူး။ အဲသည် အချိန် ဖိုးရှုပ်တို့ အကွက်ကောင်းမိသွားရင် ငါ့ဂမုန်းပင်လေးတွေ စောရတော့ပါ အထိခံရမှာ ၊ ငါ့ဂမုန်းတွေက ရှားရှားပါးပါးတွေ၊ တစ်ပင်၊တစ်အိုးပါသွားရင် တန်ဖိုး နည်းတာ မဟုတ်ဘူး ၊ အင်း ... မာန်တွေလျှော့ထားဦးမှ ... လျှော့ထားဦးမှ "

သို့ကလိုတွေးနေခိုက် သမီးဖြစ်သူ မေခင်၏ အခန်းမှ ခြေဆောင့်သံကို ကြားလိုက်ရ၏။ သမီးသည် အပျိုကြီးဖားဖား ဖြစ်လာသည့်တိုင် အအိပ်အနေက ကြမ်းလွန်းလှသည်။ အိပ်ပျော်နေရင်းမှ ယောင်လားယောင်တတ်ရဲ့ ၊ ခြေဆောင့်လား ခြေဆောင့်တတ်ရဲ့ ၊ အံကြိတ်လား အံကြိတ်တတ်ရဲ့ ။ သင်းနှင့် ဖူးစာဖက်ရမည့်သူကတော့ သည် လိုမျိုး အပရိကဒုက္ခတွေကို အပိုဆုအဖြစ် ပိုင်ဆိုင်ရလိမ့်မှာ သေချာသည်။

ကိုယ့်သမီးမို့ အကိုယ်ပြောတာမဟုတ်။

မေခင်သည် သွားလေသူ သူမ၏ မိခင်ထံမှ အလှအပများကို ရယူနိုင်ခဲ့သူ ဖြစ်သည် ။ ဦးပွကြီးရုပ်ရည်က တာတေလံသလောက်၊ မေခင်၏ အမေ ဒေါ်ရွှေဇင်ကမူ တကယ့်ကို လှပကြော့ရှင်းသူ ဖြစ်သည် ။ အလုပ်အကိုင်တော်သော စီးပွားရေးလာဘ်မြင်သော၊ ငွေကြေးဥစ္စာ ရှာဖွေတတ်သော အရည်အချင်းတွေသာ ဦးပွကြီး၌ မရှိခဲ့လျှင် ဒေါ်ရွှေဇင်၏ မိဘများ အနေဖြင့် ၎င်းတို့ သမီးနှင့် ဦးပွကြီးအား ဖူးစာဖက်ပေးလိမ့်မည်မဟုတ်ချေ။

ဦးပွကြီးကား အသက်အရွယ်ရလာခဲ့ပြီမို့ ဟိုတုန်းကလိုမျိုး ဥစ္စာစီးပွားကို မရှာဖွေနိုင်တော့။ ဒါပေသိ...အိမ်ထောင်စုအတွက် စားဝတ်နေရေးမှာ ဘာမျှ ပူပန်နေစရာမလိုချေ။ မပူပန်ရအောင်လည်း ဦးပွကြီးအနေဖြင့် ဒုတိယအရွယ်ကတည်းက အားကြိုးမာန်တက် စီးပွားရှာခဲ့ရာ အထုပ်အထည်တွေ ရှိနေခဲ့ပြီ မဟုတ်ပါလား။

ခုဆိုလျှင်...သူသည် ရပ်ရွာထဲ၌ စိတ်ချရသူတို့ အား ငွေတိုးချေး၏။ ပစ္စည်းဥစ္စာ အပေါင်ခံ၏။ ဂမုန်းပင်ရောင်းဝယ်ရေးလုပ်၏။ ကိုင်း...ဘာပူစရာလိုမှာ တဲ့ တုန်း။

"အောက် အိ အီး အွတ်"

စစ်တကောင်းကြက်ဖကြီးကတော့ လုပ်ချလိုက်ပြန်ပြီ။

အရုဏ်ရယ်...မြန်မြန်တက်ပါတော့။

တစ်မိုးရယ်...မြန်မြန်သောက်ပါတော့။ မြန်မြန်ကလေး လင်းပါတော့ဟူ၍ ကလေးစိတ်ပင် ဦးပွကြီး၌ ဝင်လာချေသေးသည် ။

"ဒုန်း...ဒုန်း...ကျိ...ကျိ...ဂူး...ဝါး"

မေခင်အခန်းမှ ပေါ်ထွက်လာသော တန်ဆောင်မုန်းညွှန်၊ ဂီတသံပါ
တကား။ အင်း...မေခင်...မေခင်၊ မိတဆိုးသမီးကလေး၊ အအိပ်ကြမ်းတ
တ်၊ အစားမက်တတ်၊ အဝတ်အစားသစ်တွေ ခုံမင်တတ်၊ ကြွားတတ်ဝါ
တတ်၊ အလည်အပတ် မက်တတ်တာကလွဲလို့ ငါ့သမီးကလေး မေခင်
ကား စင်းလုံးချောကလေးပါတကား။

အညှီရှိတော့ ယင်အုံသတဲ့ ။

မစင်ရှိတော့ ခွေးအုံသတဲ့ ။

သည် ဥပမာတွေကိုတော့ဖြင့် သမီးကလေး မေခင်အတွက် ဦးပွကြီး
မပေးလိုပါ။ ‘ပန်းပွင့်တော့ လိပ်ပြာဝဲ’။ အဲ ... အဲသည့်ဥပမာလေးက
တော့ ကောင်းလိမ့်မည်ထင်သည် ။

သည် ...ရင်နှစ်သည်းချာ သမီးချောရတနာလေးအား တရစ်ဝဲလုပ်
နေကြသော ကာလသားတွေ ရှိသည် ။ ဒါကို ဦးပွကြီးသိသည် ဘယ်သူ
တွေက ဘယ်လိုရသုံးသုံး လုပ်နေကြသလဲ ဆိုသည် ကိုလည်း မယားငယ်
ငယ်ချောချောလေး မေနှင်းထံမှ သတင်းရယူထားခဲ့သည် ။ သမီးအား
ပိုးကြပန်းကြ၊ ရသုံးသုံးလုပ်နေကြသူများ စွာအနက် အကဲဆုံး၊
အသဲဆုံးမှာ ဖိုးရှုပ်ဖြစ်ပါသတဲ့ ။

ဖိုးရှုပ် ... ဖိုးရှုပ် ...

သင်းကို ဦးပွကြီး ဘယ်လိုမှ ကြည့်၍ မရ။

အရပ်က ကလန်ကလား၊ ကြည့်လိုက်လျှင် မထုံတတ်သေး။ လူပုံကို
က ပေစောင်းစောင်းနှင့်။ လူပုံက ပေစောင်းသလို၊
မျက်လုံးတွေကလည်း ခပ်စွေစွေ၊ ခပ်စောင်းစောင်း၊ အသားရောင်ကလ
ည်း ပြာနှမ်းနှမ်း။ မိဘလုပ်စာကို အခန့်သား ထိုင်စား၍ အလုပ်၌ လည်း

လက်ကြောတင်းသူမဟုတ်။

ထန်းရည်တဲမှာ လည်း သူ။

အနောက်ပိုင်း သောင်းထွန်း၏ အရက်ဖိုမှာ လည်း သူ။

ကွင်းထဲက ဒုံးပေတို့ ကြက်ပိုင်းမှာ လည်း သူ။

ဒေါ်ဂျမ်းစိန်တို့ ကြိတ်ပိုင်မှာ လည်း သူ။

သင်္ကြန်တုန်းက ကြာဖြူကန်ရွာသားတွေနှင့် ရိုက်ကြနက်ကြတော့
လည်း ရှေ့ဆုံးတန်းမှာ သူ။

ဖဲဒိုင်ခံသော ပိုင်းလုံးမ ဒေါ်လီတို့ အိမ်သို့ ချောင်းပေါက်အောင် ရော
က်ရောက် သွားတတ်တာလည်း သူ။

လဲမှိုရောင်းဝယ်သော ဒေါ်ဆုံ၏ သမီးတွေကို ရစ်သီရစ်သီလုပ်ရန်
လူငယ်ကာလသားတွေကို မြှောက်မြှောက်ပေးတတ်တာလည်း သူ။

ဟော...အခု ကျီးမနီးပွဲကို ဦးဆောင်ဆင်နွှဲမည့်ကိစ္စ၌ လည်း သူ။

သည် လိုမျိုး ဂုဏ်ထူးဝိသေသတွေ ပိုင်ဆိုင်သူနှင့် သမီးချောလေး
မေခင်အား အဘယ်မှာ လျှင် သဘောတူနိုင်ပါမည်တဲ့ နည်း။ သဘောတူ
ဖို့ နေနေသာသာ စိတ်ကူးထဲပင် ဦးပွကြီးမထည့်ခဲ့။

ထိုစဉ်မှာ ပင် မမျှော်လင့်ဘဲ တိမ်ညိုတစ်အုပ်က ပြည့်ဝန်းစွာ ထွန်းပ
နေသော လမင်းကြီးအား အုပ်ဆိုင်း လိုက်လေရာ လင်းချင်းနေသော လ
ရောင်၏ မြင်ကွင်းသည် မှုန်မှုန်မှေးမှေး ဖြစ်သွားလေတော့၏။

"ဟယ်"

ရုတ်တရက်ပေါ်လာသော မြင်ကွင်းတစ်ခု။

ထိုမြင်ကွင်း၌ ကလန်ကလားအရပ်ပိုင်ရှင် လူတစ်ဦး ရိပ်ခနဲ ခြံထဲဖြ

ဝင်လာသည် ကို တွေ့ရ၏။ "ဒါ...ဒါ ဖိုးရှုပ်ဖြစ်မှာ ပဲ" ဟု ဦးပွကြီး တွေးထင်လိုက်၏။ သည့်အတွက် ညာဘက်လက်က ကျွဲချိုလေးခွကိုကိုင်၊ ဘယ်ဘက်လက်က လောက်စာလုံးကို လောက်စာအိမ်၌ တပ်လိုက်ပြီး အသင့်အနေအထား ပြင်ဆင် လိုက်လေသည်။ ။

"ဟော"

ကလန်ကလားပုံရိပ်သည် ကုန်းကုန်းကွကွနှင့် မယ်တော်ကြီးဂမုန်းအိုးများ ရှိရာ တိုးကပ်သွားသည်။ ။ ထို့နောက် အိုးတစ်လုံးကို မ,နေသည်ကိုလည်း မှန်းဆမိလိုက်၏။ မဖြစ်ပြီ။ လက်ဦးမှ ။ ကိုယ်က လက်ဦးထားမှ ။

ထို့ကြောင့်ပင် ဦးပွကြီးလည်း သိကြားမင်းမှ ဝရဇိန်လက်နက်ဖြင့် ရန်သူကို ပစ်ခွင်းနှိမ်နင်းဘိသည့်အလား လေးခွနှင့် လောက်စာအိမ်ကို, မ၊သားရေကိုဆွဲကာ၊ ကလန်ကလား၏ ခါးဆစ်ပိုင်းသို့ ပစ်ထည့် လိုက်လေ၏။

"ဝို..."

"ခွမ်း..."

ပစ်မှတ်ကား လွဲချော်သွားခဲ့ပါပကော။

"ဝို...ဘုတ်...အမလေးဗျ"ဟူ၍ အသံ ပေါ်ထွက်ရမည် ဖြစ်သော်လည်း မှုန်မွဲသောမျက်စိ၊ လွဲချော်လေသောပစ်ချက်ကြောင့် ကလန်ကလား ခါးဆစ်ပိုင်းကို မထိဘဲ ဂမုန်းအိုးကို ထိသွားခဲ့လေရာ "အိုးတစ်လုံးတော့ ဆုံးပြန်ပဟ"ဟု ညည်းတွားမိပါလေတော့၏။

"တောက်...သေချင်းဆိုးသူခိုး...သေပေတော့ကွာ"

နောက်ထပ် လောက်စာလုံးကျည်ဆန်ပစ်လွှတ်ရန် အပြု၌ ကလန်

ကလားသည် သူ့ခိုးငတက်ပြားနှင့် ဆွေမျိုးစပ်တော်သူ ထင်ရလောက်အောင် လှစ်ခနဲဆိုသလို ခြံအပြင်သို့ ပြေးဝင်ပျောက်ကွယ်သွားလေတော့၏။

"နာတယ်ကွာ...သည် တစ်ချက်သာ အပိုင်ပစ်ခွင့်ရလို့ ကတော့...သည် သေချင်းဆိုး နေရာကတောင် ထနိုင်မယ်မထင်ဘူး"

သည် သို့ မြည်တွန်တောက်တီးရင်း ဦးပွကြီးလည်း

"ငါ့ ဘယ်ဂမုန်းအိုး ကွဲသွားပါလိမ့်"ဟူ၍ စစ်ဆေးကြည့်ရှုရန် ပုဏ္ဏားကွယ်ကြားမှ ထွက်ကာ အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းလာခဲ့လေသည်။ ။ ထိုစဉ်မှာ ပင်ဆီးနှင်းမြူတိမ် သူရိန်မီးခိုးတို့ ကင်းစင်ပသည့် ငွေသော်တာလမင်းကြီး ခမျာ ချာဂျင်ပြန်ပြည့်သည့်အလား မူလ အလင်းဓာတ် ပြန်လည်ရရှိသွားပြီးသကာလ။ မျက်စိမဲ့သော ဦးပွကြီးအား ကူညီလမ်းပြပေးရန် အလင်းပေးပြီး ဖော်လန်ဖား လိုက်လေတော့သည်။ ။

"သွားပါပြီကွာ ... မယ်တော်ကြီးဂမုန်းအိုးတော့ ကွဲသွားပြီ"

နှမြောတသခြင်းကြီးစွာဖြင့် ဂမုန်းအိုးခြမ်းပဲ့များကို ကောက်ကြည့်လိုက်၏။ ထိုစဉ်မှာ ပင် အိုးခြမ်းပဲ့များကြား၌ စာရွက်ခေါက်ကလေး တစ်ခေါက်ကို မမျှော်လင့်ဘဲ တွေ့လိုက်ရလေသည်။ ။

"ဟာ ... စာတစ်စောင်၊ ကြည့် ... ဒါ ဖိုးရှုပ်ပဲဖြစ်မယ်၊ သည် ကောင်ငါ့သမီးကိုရစ်နေတာ၊ သည် စာဟာလည်း ငါ့သမီးကိုပေးတဲ့ စာ ဖြစ်မယ်။

ဘုရား ... ဘုရား ... သည် လိုမျိုး ဂမုန်းပင်အောက်က စာလာထားနေကျဆိုရင် ငါ့သမီးနဲ့ များ ဖြစ်များ ဖြစ်နေကြပြီလား၊ သူတို့ ချင်း အချိန်အဆက်တွေ လုပ်နေကြသလား"

စိုးရိမ်ခြင်းကြီးစွာဖြင့် ဦးပွကြီးလည်း ဘုရားတ၊လျက်စာရွက်ခေါက်
ကို ကောက်ယူ၊ အိတ်ထဲထည့်လိုက်ပြီး အိမ်ပေါ်သို့ ပြန်တက်လာခဲ့တော့
၏။ အိမ်ပေါ်သို့ ပြန်ရောက်လျှင် စားပွဲပေါ်မှ ဘက္ကရီမီးချောင်းကို ဖွင့်လို
က်၏။

မှောင်နသောအခန်းသည် ဘက္ကရီမီးချောင်း၏ အာနိသင်ကြောင့် လ
င်းချင်းလာခဲ့ပေပြီ။

"နေပါဦး ... ငါ့စာကြည့်မျက်မှန် ဘယ်မှာ ပါလိမ့်"

ဟော ... တွေ့ပါပြီ။ စာကြည့်ကော်ကိုင်းမျက်မှန်ကြီးကို တွေ့ပါပြီ။
သည့်အတွက် နားရွက်တွင် ကောက်ချိတ်လိုက်၏။ ပြီးတော့ စာရွက်ခေါ
က်ကို အသာဖြန့်၍ ဖတ်လိုက်၏။ စာရွက်ပေါ်တွင် ကား ...

"ဦးပွကြီး သက်ကြားအို

အရွယ်ကို သူ မထောက်

ဘုရားမဖက်သလေ

တရားအခက်မဝေပါဘဲ

မယားအသက်ငယ်ငယ်ကလေးနဲ့

တအားဖက်ဖက်မွေးလေပေါ့

မရှက်ပေါင် မီးကိုမွေးတယ်

ခွေးအမြီးကောက်"ပါတဲ့ ။

ကဗျာဆန်ဆန် အဆိုပါစာကို ဖတ်ရှုမိပြီးသကာလ ဦးပွကြီးလည်း
စာရွက်ခေါက်ကို ဖြဲဆုတ်လုံးချေရင်း ပျို့လာသော နံနက်ခင်း အာရုဏ်ဝ
ယ် အယုတ္တအနတ္တ ဖရုသဝါစာစကားလုံးတို့ အား ပေါက်ပေါက်ဖောက်

သကဲ့သို့ တရစပ်ကြချ လိုက်လေရာ ကြောင်ကတိုးရွာတစ်ရွာလုံး မိုးမြေ
သိမ့်သိမ့်တုန်သွားလေတော့သည်။ ။
